

Jahtyväiset Metsäpiiritin seurakunnalle

Tulevan tammikuun 7. päivänä tulee kalumeeksi 54 vuotta sitä pidosta, jolloin minut vihittiin pappiksi Porvoossa ja toukokuun 1. p:nä 1911 astuin Metsäpiiritin seurakunnan kirkkoherranvirkaan, ollen tämän seurakunnan toinen ja viimeinen vakinaisen kirkkoherra. Lähes 39 vuotta olen toiminnut Metsäpiiritin seurakunnan palveluksessa saaden nähdä sen kehityksen ja sen sekä henkisen että taloudellisen nousun, mutta myös sodan tuhot ja ranniot, en ainoastaan syrjästä katsojana, vaan itse mukana eläen.

Karjala ja sen kansa olivat minulle Metsäpiiritin tullessani tunnetut monien vuosien työskentelyni jälkeen sen keskuudessa eri puolilla maakuntaa, pääasiassa Kannaksella. Olen oppinut Karjalaa ja sen kansaa rakastamaan.

Virkatöhtäväsi jouduin erittäin paljon liikkumaan seurakunnassa. Lienee varsin harvoja taloja ja mökkejä, joissa en olisi joskus vieraili, monissa hyvinkin monesti esim. lapsirikkaissa perheissä, koska melkein kaikki lapsikasteet toimittin kodissa. Aina sai osakseen vilpitöntä ystäväisyyttä ja vieranvierausaitta. Kinkereille koekohtui varsinkin syrjäosissa seurakuntaa runsaasti varten Jumalan sanan viilemistä varten eikä suinkaan vain pitöihin, kuten monin paikoin maassamme on laita.

Hyvin merkittävänä asiassa, johon m. m. kunnioitettava piispa Collander-vainaja kiinnitti huomiota, oli se sopu, jolla valittiin yhteisten asioiden johdossa ja joista johtui, ettei äänestystyksen olut tarvis rihtiyä asioissa. Keskinäinen luottamus vallitsi sekä pappin ja seurakunnan luottamusmiesten että seurakunnan jäsenten välillä. Seurakunnalla olikin onni saada luottamusmiestensä joukkoon lukea monia uskollisia ja taitavia henkilöitä.

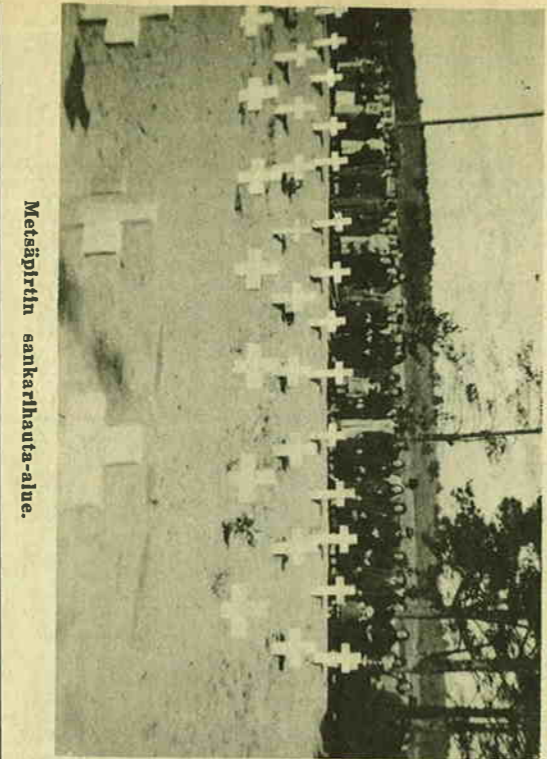
Metsäpiiritin kirkkoherra rovasti J. K. Sakkinen.

Erikoisesti kansakoulun opettajisto oli seurakuntatyölle myöskin tuntuinen. Kouluilla pidettiin usein hartausiltoja ja opettajia ohjattiin vuorostaan aina tervehdyksiä vierailta pappiltaan.

Jouduin paljon myös toimimaan taloudellisella alalla varsinkin osuustoiminnassa. Osuustoimintavien keskuudessa olikin minulla useita monivuotisia ystäviä. Olen näet aina ollut sitä mieltä, että kansan aineellisen toimeentulon kohominen kuuluu niinkin asioihin, joita kristittyjen ja sis myös pappien olisi harrastettava.

Olen jo varsin vanha ja pääsen pian nauttimaan vanhauden leppoa ehkäpä melkoisen mukaisissa ulkonaisissa oloissa. Kiitän kaikkia seurakuntalaisia oskseni tulleesta sydämydestä ja rakkaudesta. Lopettavasti ja rakkaudesta. Lopekabin sanolla pojilleen: Minä kuolen, mutta Jumala on teidän kansanne.

Ilmojoella, jouluk. 20. p:nä 1949.
J. K. S a k k i n e n

Metsäpiiritin sankarihautausalue.

Nuorena pappina Metsäpiiritissä

Kun olin yliopiston loppuututkinon jälkeen saanut 11.1. 1939 pappisvirhkimyksen Viipurissa, määrätin minut ensimmäiseen paikakaani kirkkoherran apulaiseksi Metsäpiiritiin. Paljoa ei minulla ollut tietoa tulevasta virkapai-
ta eikä koko tuosta rajapitäjästä, kun makusitin Kannaksen läpi ja ilmoitaduun tulevalla esimehel-
leni, rovasi J. K. Sakkiselle. Mut-
ta, minkuin jokainen muualta si-
ne tullut, minäkin tein kohta ha-
vainnon, ettei Metsäpiiriti vastan-

Metsäpiiritin kirkkokuoro Vaasaan laulujuhlilla v. 1939.

nut nimeään. Se ei ollut mikään suurten metsien salopitäjä, vaan pääosallaan viljelysseutu. Raja antoi alkun oman tunnun. Mieleen on jäänyt varsinkin ensimmäisen käynti rajan läheisyydessä Tapparissa. Sielläpäin alkuaikana eräs rajavarti ja pyysi vaimistaan tu-
llokkaasta ja pyysi näyttäväksi ra-
jasetulupää. Kun hän oli näin to-
dennut, että seurakuntaan oli tul-
lut uusi mies, muistelen vastan-
neeni, ettei rajamies ole taannut
äskettäin käydä kirkossa, koska
ei tuntenut uutta pappia. Molem-
mat hoitivat siis tehtävänsä.

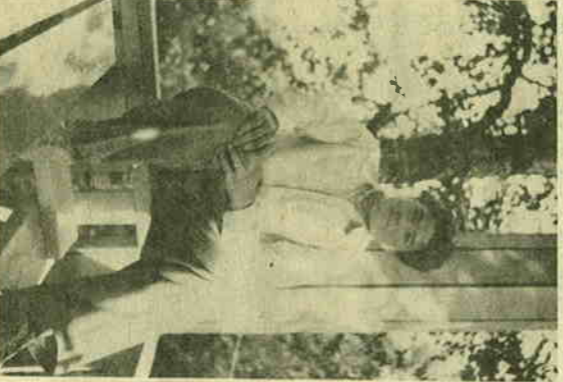
Kun 22-vuotiaana joutui opette-
lemaan papin toimia, tunsin sinä
monia kertaa avuttomuutta. En-
simmäisissä kastetilaisuuksissa
olivat tarkattava, että lapsen nime-
tystä oli varmaan ainakin yltä jähnyt-
nyt kuin vihittävä. Suurimpia koe-
tuksia olivat tietysti jumalalapa-
velukset alttaripalvelukseen ja
saarnoheon. Kanslia-asioista oli
myös päästävä selvälle. Esimes-
mä oli kuitenkin kärsivällinen, ja ko-
ko pappilan perhe, johon kuului
samanikäisiä nouri, otti apu-
sen myönteisesti perheeseen ku-
luuksiksi. Rov. Sakkisesta jäi sel-
lainen kuva, että hän oli työssään
täsmällinen. Ennen toimittuksia hän
käveli edestakaisin pappilassa,
mietti puheitaan ja tutki konsepte-
jaan. Nuori pappi sai arvokasta
oppia, oli valmentaututtava tehtä-
viin. Pappilan ruusittaman ja seu-
rakuntalaisen hyvästä pidosta oli
pian merkittävä eräs valokuva, jo-
ka osoitti nuoren miehen pyöris-
lyneen, mikä jäi onneksi tilapäis-
luonteiseksi. Esimes piti kunto-
aan yllä säännöllisellä kävelyllä,
apulainen taas urheilii muuten
esim. pelamalla pesäpalloa nuor-
ten kanssa kirkkokylän koulun ke-
tällä.

Ertlyisesti juuri nuoret kiinnos-
tivat nuorta pappia. Rippikoulu-
ssa kirkon parvekkeella koettiin
yhdessä etsiä uskon tietä. Miel-
luista on ollut vielä myöhemmin
tavata näitä ensimmäisiä rippi-
kouluaitia ja suorittaa heidän
perheissään jotakin kirkollisia
toimintuksia. Tuohon aikaan Met-
säpiiritin seurakunnassa oli hen-
geellistä elämää, jota osaltaan syn-
nytti ja piti yllä vapaa seurato-
lunta. Ertlyisesti kesäaikana py-
häisin järjestettiin seuroja eri
puoilla seurakuntaa, pyörillä si-
ne tulittiin. Osallistumme kanttori
Eino Sepän kanssa niihin mahdol-
lisuuden mukaan. Mieleen ovat jää-
neet näitä matkoilta esim. nimet
Juho Rauhala, Jalmar Lamppu,
Hatakata ja Hymä. Myös kristit-
Hisiä kurssija ja päivä pidettiin.
Eräitä tällaisista kuulin kerrohta-
van seuraavan juttu. Päivän joh-
taja oli pyrkinyt henkilökohtaan
keskusteluun ihmisten kanssa. Niin
hän oli myös suhtolita kyselyt,
miten hänen asiansa olivat. Suutto-

oli vastannut: "Minä olen vain ti-
lappaisesti näissä tehtävissä."

Kun saman vuoden 1939 syksy tu-
li ja YH alkoi, oli seurakunnassa
havaittavissa vakava rukouksen
mieto. Saattoi panna merkille, et-
tä tuolloin alkoi yhätkä tulla ju-
malapalvelukseen tavallista
enemmän väkeä. Kun talvisota al-
koi, se koettiin tietysti rajapiitä-
jässä heti hyvin läheisesti. Mar-
raskun viimeisen päivän aamuna
herätettiin pappilassa siihen, että
kranaatti vuhuvat yli tienon ja
räjähtivät saaden aikaan tuhoa. Ei
tarvittu selitystä, mistä oli kysy-
mys. Kirjeesti jouduttiin rovas-
ti ruusittamansa kanssa matkaan
hevosella sisämaahan päin. Minä
jään Metsäpiiritin miehistä koottu-
jen rajakomppanioiden mukaan,
kun vakinaisen asepalveluksen
lykkäyksen johdosta alkoi vasta
vähän myöhemmin sodan aikana.
Näin, miten Metsäpiiritin mies pal-
veli maataan ja puolusti kotiseu-
tuun sodan vaikeina ensimmäi-
siä päiviä.

Useimmille lienee ensimmäisel-
lä työpäivällä suuri merkitys. Niin
on minullakin Metsäpiiritissä viet-
tämiäni vaaja vuosi jäänyt pysyvä-
sti mieleen. Siellä olen nuorena pap-
pina hapuilut työssäni, siellä olen
kokenut uuhumattomia tapaami-
sia ensimmäisen seurakuntalais-
temi, "metsäpiiritisten" kanssa.
E i n o V a u r a m o.

Eino Vauramo nuorena pappina Metsäpiiritin pappilan kulisilla.

Metsäpiiritin kirkko

Metsäpiiritin viimeisen edellises-
sä, 1700-luvun alussa rakennettu-
ta kirkosta tiedetään, että sen ka-

Metsäpiiritin seurakunnan ehtoollis-
kalasto vuodelta 1909 luovutettiin
Mynämäen seurakunnalle pääsiäise-
nä 1950.

to 1789 oli rappeutunut. Itse kirk-
kokin oli luultavasti huonossa kun-
nossa, koska jo seurakuntalaiset
seuraavaan vuosikymmenen alussa
ryhtyivät puunamaan uutta kirk-
koa. Se rakennettiin vuosina 1791-
1792 puusta ristikkokoksi. V 1841
kirkko purettiin ja rakennettiin sa-
moina aineksista uudelleen. Katon
harjoja korotettiin 1876, jolloin
myös entinen kellotorni purettiin.
Tämän uusimisen yhteydessä ra-
kennettiin uusi, entistä pienempi
kellotorni kirkon läntisen sakaran
päään. Perusteellinen uusiminen
suoritettiin yharikitehti Jac. Ah-
renbergin ja Paavo Björkin suun-
nittelimen mukaan v 1914. Silloin
kirkon keskustaan tehtiin jälleen
torni. Samalla korotettiin kirkon
seiniä yhdellä metrillä.

Talvisodan ensimmäisenä sota-
päivänä sai eräs Metsäpiiritin ra-
jakomppanian sotilas tehtäväkseen
kirkon polttamisen. Saavuttuaan
kirkon luo hän ei voinutkaan täy-
tää tehtävänsä ja kirkko jäi ehe-
äksi. Ensimmäisistä sotapäivistä
kirkko tuhoutui kuitenkin lykkä-
lesta.

Metsäpiiritin kirkko sisäiltä oli va-
loisa ja kaunis. Seinät olivat punt-
tilaudoitetut ja valkoiseksi maala-
tut. Lattialla oli punainen käyvävä-
matio. Kirkon keskipuoliin oli
kiinnitetty 59-kynttiläinen katto-
kruunu. Alttaritaulun kirkkoon oli
kielakunnantoumari B A Goden-
hjelmin maalannut vuonna 1851. Se-
kuvasi Kristusta Getsemanessa.
Ehtoolliskalasto oli uusittu n
1909. Suomen Kultaseppä Oy:ltä
oli valmistunut oylättäutainen ja
3 litran vetoinen 2250 gramman
viinimalja. Tämä kalhsarvomen
ehtoolliskalusto onnistuttiin ku-
jettamaan sielä pois ja on se nyt
huovutettuna Mynämäen kirkon eh-
toolliskaluston mukana samoissa
toimittuissa kuin ennen Metsä-
piiritissäkin.

Metsäpiiritin kirkon kellot unist-
tiin v 1928. Niitä oli kolme. Yksi
niistä löydettiin jatkosodan aikana
ja se toimitettiin Mynämäelle siel-